

РЕШЕНИЕ

№ 1931

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12848** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 20210486/11.11.2021 г., постановено по НАХД № 17026/2020 г. на СРС, НО 136 състав. С оспореното решение е изменено Наказателно постановление № 22-007056/11.12.2020 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ. С решението на СРС санкцията е определена в размер на 2 000 лв.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се, че НП е издадено извън срока по чл. 34 от ЗАНН. Моли се решението на СРС да бъде отменено, като бъда отменено НП. Алтернативно е направено искане НП да бъде изменено, като санкцията бъде определена в законоустановения минимум. Претендират се разноси.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси в размер на 400 лв. за производството пред СРС.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“-С. – в съдебно заседание се

представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за основателна и моли тя да бъде уважена.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 11.06.2020г. служители на ДИТ-С. извършили проверка на място, в обект на контрол: многофункционална жилищна сграда, с магазини, подземни гаражи и ограда, с височина 2 метра в УПИ ХП-864, кв.12д, в С., местност „Суха река Запад”, район „П.”, при която установили, че Р. З. Р. полага труд като „зидар” и декларирал, че работи на длъжност „зидар” в обекта от един ден, без сключен трудов договор, а и според отбелязаното и без граждански договор.

В хода на проверката, която приключила на 02.09.2020 г. в сградата на ДИТ-С., бил представен граждански договор между [фирма] и Р. Р. от 08.06.2020 г.

Бил съставен АУАН № 22-007056/29.09.2020 г, въз основа на който било издадено Наказателно постановление № 22-007056/11.12.2020 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Неоснователно е възражението, че не е ясно мястото на извършване на нарушението. Видно от съдържанието на НП, нарушението е извършено чрез бездействие и за място на неговото извършване следва да счита мястото, на което е следвало да бъде извършено действието – сключването на писмен трудов договор с Р. Р., а именно предприятието на работодателя. Касационният състав приема, че не е съществено нарушение непосочването на конкретен адрес на извършване на нарушението. След като става въпрос за сключване на трудов договор, то за място на извършване на нарушението следва да се счита седалището и адресът на управление на дружеството, който е описан от административнонаказващия орган в НП.

Неоснователно е възражението в касационната жалба, че не е спазен срокът по чл. 34 от ЗАНН. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН /в относимата редакция/, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя.

Касационният състав приема, че датата на извършване на нарушението – 11.06.2020 г. в случая не съвпада с дата на откриване на нарушителя. Видно от НП, проверката е приключила на 02.09.2020 г., като на тази дата следва да се счита за открит нарушителят, съответно от нея започва да тече тримесечният срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за съставяне на АУАН. АУАН е съставен на 29.09.2020 г., в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, поради което не е налице соченото в касационната жалба съществено процесуално нарушение.

Според чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се

уреждат само като трудови правоотношения. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа.

От събраните в хода на производството пред районния съд доказателства е видно, че касаторът, в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ към дата 11.06.2020 г., когато е извършена проверка от контролните органи, не е уредил отношенията си с лицето Р. З. Р. като трудовоправни чрез сключването на писмен трудов договор преди постъпването му на работа, каквото е императивно установеното изискване съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ и чл. 62, ал. 1 от КТ.

От попълнената от Р. декларация се установява, че работи в дружеството от 10.06.2020 г. като зидар с работно време от 8.00 до 17.00 часа. Лицето е посочило, че няма сключен трудов и граждански договор.

От работодателя до приключване на проверката на 02.09.2020 г. не е представен сключен с Р. писмен трудов договор, а само граждански такъв. Следователно преценката на СРС, че същият е извършил посоченото в НП нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ е правилна. Наличието на граждански договор не може да замести писменият трудов договор, чието сключване е задължително, когато се упражнява трудова дейност, както е в процесния случай. Освен това не е безспорно, че към момента на проверката този договор е бил налице, предвид отразеното в попълнената от Р. декларация, че няма сключен граждански договор.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Касационният състав приема за правилна преценката на СРС, че имуществената санкция следва да бъде определена в размер от 2 000 лв., предвид характера на нарушението и обществените интереси, които то засяга. Следва да бъде съобразено, че нарушението не е било отстранено от работодателя до приключването на проверката, което е още едно основание за определяне на санкцията в размер по-висок от законоустановения минимум.

При този изход на спора на ответника на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20210486/11.11.2021 г., постановено по НАХД № 17026/2020 г. на СРС, НО 136 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя К. Н. С., да заплати на дирекция „Инспекция по труда“-С., сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.